ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 8 Paris i februari 1955

(Till sektionerna och pressen)

Betraktelser om statsväsendet

Vid behandlingen av detta ämne är vi medvetna om att vi upprepar vad som sagts och skrivits många gånger förut. När man emellertid erinrar sig att de väsentliga problemen ofta är helt okända är det en plikt att fortsätta.

Vi vill inte öppna arkiven och hämta fram de polemiska debatter som ägt rum mellan marxister och anarkister efter Första internationalens bildande. Vi föredrar att i stället framlägga praktiska argument av mera dagsfärsk natur.

Statens struktur har av ekonomer och sociologer tillhörande olika skoler definierats på olika sätt. Auktoritetens smickrare har begagnat ordkonstens alla möjligheter för att med all energi friska upp denna moderna religion vars historia är fylld av brott och misslyckanden.

Liberalismen, denna barnsjukdom, framsprungen ur 1789 års revolution, har dömts av historien därför att den, trots sina ursprungligen generösa principer till förmån för människan, överlämnat hennes öde åt en centralmakt - staten, som den betraktade som skiljedomare för konflikterna mellan medborgarna, men som i själva verket var ett verktyg i händerna på den nya härskande klassen: borgardömet. Alla dess försök att återställa en jämvikt mellan "privatinitiativet" och det stora monopolkapitalet duger inte till något annat än vallöften. Liberalerna, som goda kapitalister, anpassar sig mycket bra till den moderna kapitalismens livsnödvändigheter.

Efter att ha genomgått alla stadier av förräderi och ohederlighet, är den parlamentariska socialismen fortfarande skamlös nog att påstå sig kunna lösa det sociala problemet med hjälp av röstsedlar och reformer. Dess ombudsmän är de segaste och skickligaste tjänarna hos den borgerliga imperialismen, och det är de som går in för den europeiska armén, den heliga alliansen mellan bankirerna och dödens grosshandlare - som välsignas av påven.

Noske och Scheidemann, Blum och Jouhaux, Spaak, Mooh och alla

deras medbrottslingar har särskilt avtecknat sig genom att bromsa upp arbetaraktioner. Det är den sortens komedianter som plågar våra öron med sin teori om den s.k. demokratiska staten.

Den bolsjevikiska kommunismen, denne andra arvtagare till marxismen (vilken familj!) detta parasitära monstrum som framgått ur den ryska revolutionen, har upprättat den perfekta typen av koncentrationslägerstat som våra borgerliga demokratier avundas dem. De virriga förklaringar som kommer från herrar trotskister och andra marxistiska protestanter ändrar ingenting i att marxismen med sitt strävande efter enpartimakt (som säger sig representera arbetarintressen) kväver alla initiativ och de nedifrån kommande skapande krafterna genom att bygga upp en konservativ byråkrati bildad av en ny kast av parvenyer. Alla förutsägelser om statens försvinnande efter någon tid av bolsjevikisk eller annan maktutövning har visat sig vara falska - de faktiska förhållandena talar ett helt annat, ett tragiskt språk.

Vad ovan redan sagts bevisar att de revolutionära syndikalisterna gott kunde vända ryggen åt de sterila debatterna om den eller den statsformen; det är statens själva existens, staten som en skadlig institution vi anser viktigt att påvisa - den måste som en av de revolutionära operationernas främsta mål förintas.

Vi ser redan skeptikerna småle och hör dem säga: men vad kommer ni då att sätta i stället? Vårt svar är enkelt: Arbetet. Inte arbetet som en dygd, som en slavtjänst, utan som en skapande verksamhet, som gör ideliga framsteg och i samhällets tjänst - ett samhälle där var och en kommer att finna sin plats i enlighet med sin förmåga och sina behov.

Och människans legendariska vrånghet? - Så kommer skeptikerna att fråga! Klart är att individerna måste befria sig ur den auktoritära vardagsandan och motsvarande tendenser för att kunna bygga ett samhälle på den social-ekonomiska jämlikhetens grund. Det är just de revolutionära syndikalisternas uppgift att hjälpa människorna så att de blir medvetna om sin uppgift, uppgiften att bygga upp ett fritt samhälle.

I stället för att förlita sig på ett system av abstrakta lärer, bygger därför våra forskningar på alla tänkandets och handlandets grundvalar. Och hur komplicerade problemen än må te sig kommer ingenting att förmå oss att avstå från vår vilja.

Under århundradenas lopp har så många högtidliga deklarationer, så många stora löften följt på varandra - från Rättfärdighetsförklaringen över Kommunistiska manifestet fram till FNs charta. Vad finns kvar av allt detta? Ingenting, eller nästan ingenting, därför att initiativtagarna, förblindade av auktoritär anda, inte hunnit övervinna rutinen och partifanatismen med dess utomordentliga men förfalskade principer, som undanträngt den mer arbetssamma analysen, som dock är så mycket mer precis.

Vår revolutionära syndikalism, okänd hos den stora massan på grund av massans kärlek till det fulländade, följer inte de vägar som anvisas av de vanliga, kända ekonomiska lärorna.

Den är revolutionär och uppfattar livet i dess helhet utan att någonsin, av otålighet eller under effektivitetens föregändning, kompromissa med politisk äregirighet.

Det kan inte betvivlas att vår ihärdighet till sist kommer att få rätt mot alla falska argumenteringar.

Guyot
Belgiens grupp av revolutionära syndikalister.

SIA
Bli medlem i SIA - detta innebär att bekämpa våldet.

+

ISRAEL - rapport om en resa, fortsättning och slut

Den gemensamma nämnaren
Verkligheten och skenet.

Eftersom kibutserna blivit en sådan social framgång, varför, så frågar man sig, är de så okända, varför omtalas de så sällan? Här står vi inför ett märkligt faktum som vi vill försöka förklara. Först får man minnas att den israelska erfarenheten inte började bli av vikt före Balfourdeklarationen, dvs under det brittiska protektoratet. Dess högsta glans nåddes först efter den israelska statens oavhängighetsförklaring under FNs tid efter andra världskriget. Då fanns 600 000 judar i Palestina. Sedan dess har 800 000 tillstött - de kom från 60 olika länder och representerar så att säga också olika århundraden av mänsklig utveckling. En del judar t.ex. som kommit från Yemen och Irak, verkar som om de kom direkt från förhistorien, och de lever nu sida vid sida med allvarliga herrar doktorer från Europa! Låt oss göra tankeexperimentet att en vacker dag 60 miljoner personer skulle kräva asyl hos de 40 miljoner människor som bor i dagens Frankrike t.o.m. utan att känna till det franska språket - då får vi en bild av problemet.

De flesta av dessa nykomlingar har aldrig hört talas om en kooperativ by och det verkar som om varken regeringen eller Judiska agenturen brytt sig om att göra den propaganda som behövdes. Däremot är nykomlingarnas första bekymmer att tjäna någon lön. Vi har just sett att kibutserna inte betalar ut någon lön. Därför vänder sig de nya hellre till arbetslägren eller vanliga kooperativa företag som bättre motsvarar deras vanor. Så förklaras att kibutsernas befolkning endast uppgår till 10 % av hela landets folkmängd, vilket skadar deras goodwill.

En annan orsak till den uppenbara likgiltigheten består i att kibutsen i allmänhet inte bjuder på några mera påfallande yttre drag - för dem som inte går på djupet. De nya kibutserna är också ganska eländiga - de byggs upp i ett land som en gång ödelagts av turkarna och där det

inget regn faller under sju månader på året. Man har där byggt baracker eller satt upp tält; det gäller att hämta vatten, vattna jorden, torrlägga sumpmarker, plantera träd som inte kan ge skugga förrän långt om länge och vänta på några skördar. Under en bränn ande sol lever man i ett tillstånd som närmast är elände.

Den gamla kibutsen äger naturligtvis större rikedomar, och där lever man relativt bra. Den skulle kunna göra ett tilldragande intryck på invandrarna som är fattiga och fått genomgå många besvikelser; men dessa kibutser kan sällan ta emot nykomlingar - de tog ju de allra första på ett generäst sätt. Men även sådana de nu är skulle de nog inge europeer besvikelse som vants vid moderna städers teknik och ett mera utvecklat välstånd.

Det finns flera orsaker till förhållandena. Först är det bostädernas läge - de ligger på nedre botten utspridda över ett stort område, t.ex. när det gäller en koloni med 1 000 inbyggare. Husen innehåller i allmänhet endast rum till två par och ligger relativt långt från varandra. Det blir långa avstånd och långa vägar till arbetet, till matsalen, eller om man vill göra besök.

Dessutom är tillfartsvägarna oftast besvärliga på grund av frånvaron av planmässiga anläggningar. Traktorsvägarna är fulla av smuts om vintern och bjuder en tröstlös anblick om sommaren. De andra vägarna som är till för fotgängarna har i allmänhet en smal trottoar av cement som uppskattas mycket, men då och då kommer man också genom helt försummad terräng. Det skulle vara mycket svårt och för dyrt att förvandla dessa trakter till trädgårdar eller gräsmattor. Vissa kibutsinvånare, det är sant, underhåller blomrabatter framför sina fönster, men sådant tillhör undantagen. Saken har sin förklaring däri att man till skydd för den sol som här skiner sju månader om året, planterat talrikt med träd som hindrar blomsterodlingen. Dessutom måste man, för att under detta klimat underhålla blomsterodlingar oavbrutet använda konstgjord bevattning. Vattnet är dock sällsynt och dyrt och måste användas till jordbruksproduktionen.

Man måste säga att någon konstnärlig ansträngning sällan finner sitt uttryck i bostädernas arkitektur. De byggnader där det finns elektrisk central, pumpverk och jordbruksmaskiner inrymda är mestadels utpräglat fula. Själva materialet ligger där i oordning, så vida det inte helt enkelt lämnas utanför. Minns man danska eller schweiziska ladugårdar kan man säga att ladugårdarna här är dåligt skötta; detsamma gäller husen för fjäderfät.

Man vet vad kibutsfolket svarar på sådan kritik: att de inte har tid att planera och att syssla med utsmyckning, och detta är sant. Vi vill därför inte på något sätt tadla dem för dessa brister, inte minst när man vet att dessa yttre ofullkomligheter mer än utjämnas av den inre glädjen som uppfyller dem, den gemensamma lidelsen för äventyret och denna allmänna vänskap som bidrar till allas lycka. Men hos turisten, som besöker dem, stannar ett intryck av något ofulländat kvar, ett intryck som inte försvinner när man kommer in i några särskilt välskötta barnhem eller i

kibutsmuseum, som på ett utmärkt sätt byggts upp, underhålls och ordnas av den apostel som är dess skapare, hr Baratz, som varit den förste pionjären på platsen.

Överföring

Slutligen är man frestad att beklaga att en i så hög grad lyckad social erfarenhet inte bättre kan utnyttjas offentligt, så att säga, för att ge massorna i hela världen ett mål som både är konkret, entusiasmerande och försonande, och de är i så stort behov av.

Den fråga som ställer upp sig är den hur man skulle kunna avhjälpa bristerna. Uppgiften skulle då vara den att förskönа ett system, som tycks vara utomordentligt hälsosamt som princip men som ännu inte är tillräckligt frestande ifråga om formen. Det rör sig egentligen om proportionerna, om det estetiska, om urbanisering (moderna by- och stadsanläggningar). Gäller det att väcka sympati hos vår tids stora massor som är i nöd, så förefaller experiment som endast omfattar 100 000 människor otillräckliga. Det skulle vara en annan sak om det t.ex. rörde sig om en mönsterstad bebodd av 50 000 frivilliga som samtidigt tillsammans exploaterade en välrustad modern industri och en jordbrukssektor, som i hög grad skulle kunna försörja den ifrågavarande befolkningen.

Vi har sett att en av nackdelarna hos kibutsen består i samhällenas utbredning på ytan och de stora avstånd som därigenom uppstår. Om man fasthöll vid att organisera ett system med så vittutspridda småhus skulle en sådan stad anta ofantligt stora former.

Invånarnas fritid skulle då till största delen förspillas genom transporterna till och från arbetet och till matplatserna. Det vore en olycka. Om vi däremot kunde använda samma princip som vissa svenska fabriker som byggt höghus åt sina anställda, på deras begäran, så skulle vi undvika stora distanser och fritiden bättre tillgodogöras. Eftersom det skulle vara uppgiften att härbergera stora mängder personer behövde man inte nöja sig med fem eller sex våningar utan uppföra en byggnad med femton eller tjugo våningar, om inte trettio, för att där inhysa hela befolkningen. På så sätt skulle kanske en enda byggnad sträcka sig över två eller tre kilomter maximum, medan snabba hissar skulle ombesörja den vertikala trafiken.

Familjerna skulle få lägenheter motsvarande antalet medlemmar, och på vissa avstånd skulle det i varje våning finnas en restaurang där alla kunde inta sina måltider. På nordsidan av denna hotellbyggnad skulle verkstäderna vara inrymda dit de arbetande skulle förflytta sig snabbt och utan tidsförlust. Vid sydsidan skulle det finnas blomstrande trädgårdar, vackra gräsmattor, något längre bort parker, simbassänger, stadion, tennishallar och andra anläggningar för idrott i enlighet med allas smakriktning.

Vid stadsranden skulle det finnas ladugårdar, mejerier, anläggningar för fjäderfä och andra dylika saker. Något längre därifrån fruktträdgårdar. För att syssla med alla dessa odlingar skulle specialister dagligen forslas dit med lämpliga transportmedel. Spannmålsproduktionen

och andra odlingar på större arealer skulle naturligtvis försiggå inom större områden, som nödvändigtsvis skulle ligga längre borta, och där skulle de arbetare som vanligtvis jobbar i verkstäderna, åta sig all verksamhet för odlingen och skörden. För detta ändamål skulle verkstäderna stängas alla de dagar som är lämpliga för jordbruksarbete, och dessa dagar skulle fastställas genom kompetenta jordbruksfackmän. För att undvika misshälligheter skulle det räcka med en enda försiktighetsåtgärd: att hopa tillräckligt stora förråd för att inte hindra den industriproduktion som dessa arbetargrupper under normala färhållanden ombesörjer. Just genom det alternerande industri- och jordbruksarbetet skulle de sociala skillnader, som i dag uppstår ur indelningen i arbetare och bönder helt försvinna, eftersom det skulle bli samma individer som skulle utöva bägge funktionerna.

Ifråga om bostadsbyggnaden skulle arkitekterna kunna tillämpa sin fantasi och dekorera fasaderna t.ex. genom att placera restaurangerna föreningslokalerna, teatersalongerna, lekstugorna m.m. i något sorts torn sammanbyggda med huset och därvid använda olika färger och former: runda, kantiga, ovala...

Naturligtvis skulle kibutsens princip respekteras: avlöning måste ske i form av välstånd. Dessutom skulle det tack vare industriens och jordbrukets gradvisa framåtskridande genom mekanisering och en konsekvent rationalisering av arbetet bli möjligt att begränsa arbetet till förmiddagarna, så att eftermiddagarna skulle kunna ägnas åt idrott, kvällarna åt intellektuella, konstnärliga och vetenskapliga sysselsättningar. Så skulle man bygga upp ett samhälle sammansatt av människor som arbetade på att både kroppsligt, intellektuellt och emotionellt bli allt mer fulländade inom ramen för en kultur värdig detta namn. Som Aristoteles sade: ju mera fulländad du blir, desto lyckligare blir du.

Och just lyckan hos invånarna för dessa kibutser i stora dimensioner och med vackra former skulle stimulera massorna i världen att i sin tur eftersträva lycka i liknande former. Ett sådant program skulle också medföra en annan fördel: att för samhällsbyggnaden utnyttja den energi som dagens värld använder till rustningar, och skaffa de mobiliserade annat arbete. Även bankrutternas och arbetslöshetens spöken skulle försvinna, och det är lätt att räkna ut de besparingar man skulle göra genom freden.

Nu skulle man kunna fråga sig om staten Israel kunde vara istånd till att upprätta en sådan mönsterstad. Man talar om, det är sant, att i Galileen bygga en ny stad. Men varför inte bygga den vertikalt i stället för horisontalt, vilket visat sig innebära många nackdelar? Och varför inte tillämpa kibutsens gemenskapsprinciper som framkallat sympati och lycka? Ur den israeliska erfarenheten växer en i sanning underbar läxa fram, något som kan väcka en världsomspännande mystik hos alla som brottas med ångesten.

Om det skulle visa sig att ett sådant experiment inte kan genomföras i Israel på grund av bristande tekniska och ekonomiska medel, så be-

behövde kibutsorganisationens exempel därför inte anses vara förlorat. Det skulle sedan kunna överföras i stor skala till någon annan punkt på jorden, om möjligt i Europa, där statscheferna skulle sammanslå sina resurser och sina möjligheter och därigenom snart kunna uppföra en gemenskapsbyggnad med å ena sidan verkstäder och å den andra, parallellt därtill, parker och idrottsanläggningar. Stadsbyggandet skulle kunna gå utanför det rutinmässiga som består i att på jättestora områden bygga en massa småbosträder av typen kaningång som våra barnbarn säkert en gång kommer att vägra att inflytta i. Detta av det enkla skälet att, om våra förfäder en gång arbetat 100 timmar i veckan (de kände inte ens till någon söndagsvila), så arbetar vi i dag bara halva tiden. Nå, denna tendens, i stället för att upphöra, kan i framtiden gå vidare genom en allt längre driven mekanisering och tillämpandet av kemin, fysiken, kybernetiken m.m.

Detta innebär att tiden är inte fjärran då arbetstiden kommer att reduceras till några få timmar om dagen. Det vore mycket naivt att anta, att kvinnorna sedan skulle gå med på att för egen del arbeta 10 eller 15 timmar i sina hushåll när deras makar och bröder kom hem på eftermiddagen för att sola sig. Inte utan rätt skulle de kräva sin andel i fritiden, och att själva delta i de produktiva ansträngningarna under samma villkor. Naturligtvis skulle en sådan organisation endast vara genomförbar om man i närheten hade barnhem, restauranger, samlingslokaler, teatrar m.m. Nå, allt detta kan inte rationellt genomföras under det nuvarande systemet, där avstånden äter upp fritiden, utan endast i vertikala hus (som man kan se i Skandinavien) där man har omedelbar tillgång till skollokaler, till arbetsplatserna, till ställen där man idkar idrott eller bedriver intellektuellt och konstnärligt umgänge m.m.

En sådan levande manifestation skulle visa exempel på social framgång av utomordentlig och fascinerande beskaffenhet.

Genom pressen, radion, televisionen skulle folken informeras om evenemanget och man skulle se hur överallt skulle uppstå önskningar att få del av den nya skapelsens välsignelser.

Det är förhoppningarnas nimbus massorna saknar i vår tid - dessa massor som alltid får uppleva besvikelser, blir bedragna genom falska program och slagord. Vilka ideal eftersträvar västerlandet? Man har ingenting annat att föreslå än att vidhålla en regim vilken många vet är dödsdömd, och som visat sig vara oförmögen att rätt fördela de rikedomar maskinerna frambringar överallt och i allt större omfattning. Här finns inga överdrifter, var ock en kan föreställa sig vilka livsvillkor som skulle uppkomma om man äntligen ville utnyttja de tekniska framstegen och som, man vet det, kan framskapa oändliga rikedomar.

Uppenbart är att alla mänskliga varelser vill en enda och samma sak: att vara lyckliga. Man vill bli lycklig genom att förvärva värden vi talat om. Beviset på denna samstämmighet finner man i sanning i de mytiska tendenserna - lika å ömse sidor om järnridån, eller åtminstone parallella - nämligen begeistringen för produktivitet och vetenskaplig organisation, en alltmer utbredd yrkesundervisning, intellektuell kultur och vetenskap-

lig forskning. Det rör sig om mytiska tendenser vars enda mål är att förbättra människans existens.

·Men om alla strävanden möts i viljan att skapa samma lycka och om det råder samstämmighet ifråga om medlen som måste användas härtill, så får man säga att ledarna för våra öden faktiskt har en gemensam nämnare, som skulle vara istånd att lösa alla mänskliga problem. Om de försummar att därtill använda sina resurser, såsom faktiskt sker, så ligger förklaringen i det fruktansvärda missförstånd som framgår ur kortsyntheten som hos politikerna framkallas av partidogmerna och den rena maktviljan. Vi hör å ena sidan att endast den fria företagsamheten kan leda till lyckan, medan man å andra sidan påstår att endast samordnandet av alla resurser kan leda till målet. Vi tror att vi genom att erinra om kibutsens exempel bevisat, att dessa två principer utmärkt väl kan förenas, (faktiskt eller skenbart motsatta) under villkor att entusiastiska krafter genomför syntesen.

Nödvändighetens och frestelsens makt

Men än en gång, om den gemensamma nämnaren ska bli en uppenbar i världsomfattande skala utöva sin försonande verkan, så är villkoret att var och en kan göra sig en konkret föreställning om den utlovade lyckan. Därför finns ingen annan lösning än att förverkliga världsdrömmen i en mönsterstad där allting skulle organiseras med tanke på människornas lycka.

Sedan skulle det vara förgäves att försöka förföra massorna medelst abstrakta teorier eller oklara löften angående ett system där det skulle finnas mera bröd, mera rättvisa, mera frihet, mera välstånd - såsom alla politiska partier utlovar - dock utan att någonsin precisera av vilken art dessa ting ska vara och utan att visa hur man vinner dem.

De drivande krafterna

Här måste vi påminna om att det endast är två krafter - och endast två - som driver människor och folk till aktion. Det är fruktan och begäret. Vad vi än må göra, litet eller stort, så uppstår en konflikt mellan dessa två krafter och den som är starkast besegrar den andra. Exempel: Därför att det regnar avstår jag från att gå på bio av rädslan att bli våt. Men man berättar för mig om filmens tilldragande karaktär, då övervinner jag min fruktan och går. Om Hitler kunnat förutse att tre fjärdedelar av världen skulle gå emot honom skulle han aldrig försökt inleda världserövringen genom angreppet mot Polen.

Vår tids största tragedi utspelade sig när Lenin i enlighet med paroller härledande sig från Karl Marx tog makten "med våld". Om han lyckades därmed så är förklaringen den att han hann väcka de ryska böndernas längtan efter jordens uppdelning och arbetarnas att bemäktiga sig fabrikerna. Men sedan lyckades han inte få massornas medverkan att tjäna hans regim därför att han inte hade någon plan att fresta dem med - i stället erbjöd han massorna abstrakta teorier. Om han inför omöjligheten att snabbt förverkliga sitt folks lycka åtminstone hade byggt en mönster-

stad, så skulle han i Ryssland ha väckt en önskan att upprepa detta exempel. Och på samma sätt i hela världen. Ty alla stora reporters som besvikna kom tillbaka från sina besök: Citrine, Duhamel, Gide och alla andra - skulle gärna ha erkänt en framgång och skulle ha överfört sin entusiasm till demokratierna.

Men på samma sätt som Lenin i brist på fantasi inte fick denna idé, låt oss upprepa det, så ägde han ingen konstruktiv plan alls. Av fruktan för misslyckande och säkert med döden i själen tillgrep han då samma polisterror som han förebrått tsarerna. Därför avrättades några miljoner ryssar för att tvinga de övriga till arbete.

Maktviljan och förföljelser

En gång till förintades alltså brutalt massornas lycka av en ledare som driven av maktvilja ville påtvinga sina personliga synpunkter. Denna maktvilja yttrar sig som en fruktansvärd förföljelsefrift alltsedan - under historiens gryning och före - två stammar för första gången drabbade samman och en segerrik ledare kunde framgå, höljd i hedersbetygelser och med kvinnor och byte. Sedan lät feodalherrar, furstar, kungar, kejsare sina trupper gå fram överallt för att röva och plundra så mycket som möjligt. Allt till priset av ett tröstlöst elände och omätliga lidanden överallt förtvivlan och skräck. Skräck för fienden, men också skräck för den egne ledaren, därför att rädslan för repressalier i allmänhet var större än rädslan för krigsfaran. Så att Anatole France ganska riktigt fått säga om soldaten som går till angrepp att han så att säga "flyr framåt".

Det är rädslan som fortfarande regerar världen. Eftersom alla i väster fruktar sammanbrott, arbetslöshet och sociala konflikter, och i öster den auktoritära polisen, medan man både i öst och väst fruktar ett nytt världskrig som kommer att betyda total förintelse. I stället för de medeltida striderna med många deltagare skall ett nytt världskrig visa fram endast två motståndare, men deras makt har blivit så stor att var ock en av rädsla att bli överflyglad av den andre rustar i allt vildare takt och till priser av de största risker.

Viljan till lycka

Hur ska vi bryta denna fruktans helvetiska krets? Vi har redan sagt det: genom att ersätta maktviljan, som kännetecknar ledarna, med viljan till lycka som besjälar dagens massor. Detta helt enkelt därför att lyckan är den sak som alla eftersträvar trots att de i allmänhet inte känner det så.

Denna vilja till lycka är emellertid ganska uppenbar eftersom alla människor, vilka de än må vara, flyr lidandet vare sig den yppar sig i form av elände, sjukdom, tvång, ignorans, förstämning eller krig. Nå, den som flyr lidandet kan inte göra något annat än att sträva efter motsatsen: lyckan, genom att söka förvärva allt mera välstånd, friskhet, frihet, kultur, ideella glädjeämnen. Denna kallelse gäller alla - ryssar eller norrmän, fransmän eller amerikaner.

Detta säger också Pascal mästerligt genom att förklara: "Alla människor försöker vara lyckliga; så olika medel de än må använda - målet är detsamma. Viljans handlingar är alla riktade mot detta mål. Detta är motivet till alla mänskliga handlingar, även där människor bekämpar varandra."

Det sistnämnda kan ju knappast betraktas som en stor lycka, men man kanske försöker undvika större olyckor genom detta. Men faktiskt kan vi under rädslans tecken aldrig nå lyckan; endast genom att begära den. Detta säger Montesquieu med följande ord: "att frambringa nya önskningar och tillfredsställa dem i samma takt som de framträder - det är lyckans kulmen."

Men ännu ett villkor måste vara uppfyllt, och det är att det önskade föremålet måste ha en klar form i tid och rymd. Säg till ett barn: om du är snäll så får du en cykel! Detta kommer att väcka barnets begär ganska måttligt. Men säger man: den här cykeln får du ifall att du i morgon utför den eller den uppgiften, så blir önskan intensiv och gör att barnet kan uppfylla en stor uppgift. Detsamma gäller vuxna.

Detta bekräftas också om vi blott kastar en blick på det förflutna. Vi upptäcker att grekerna drevs av önskan att erkänna och upptäcka inom vetenskapens och filosofins gränslösa områden. Tyvärr fick de kapitulera för romarnas brutala våld, ty dessa var krigare genomträngda av expansionsbegär. Senare ser vi de kristna acceptera martyrskapet för att förbli trogna sin tro. Deras avkomlingar, korsfararna, visade att önskan att befria Jerusalem gjorde dem kapabla att prestera heroiska ting. Närmare vår tid, ser vi fascisterna drivna av sin vilja att bekämpa den oordning som uppstått efter kriget; men när ordningen återställts och tågen anlände punktligt på bangårdarna, måste Mussolini söka sig ett annat mål. På grund av bristande fantasi återgick han till cesarernas ideal, en del av folket accepterade hans krigiska avsikter trots att folket var föga lämpligt att genomföra dem. Efter att ha tillfredsställt de arbetslösas önskan efter nytt arbete, återgick Hitler till de gamla teutoniska metoderna och kämpade för världsherravälde - han lyckades entusiasmera tyskarna i alltysk anda och ledde dem för andra gången till nederlaget.

Vi ser att allt begär i historien använt sig av våldet och att det i gengäld också likviderats av våld. Våldet har aldrig lyckats lösa kulturens problem. Detta är en visshet som lär oss något, nämligen att om problemen en gång ska finna en lycklig lösning, så får denna inte genomföras medelst brutala metoder utan endast genom det under som hjärtat och anden kan åstadkomma.

Därför måste man önska att kibutssystemets experiment kan fortsätta och utveckla sig under gynnsamma förhållanden och att experimentet även ska tränga utanför Israels gränser. Det visar ju att människan, en gång befriad från den beklagliga nödvändigheten att först kämpa för livet och sedan samla rikedomar, upphör att vara rovgirig och aggressiv, för att bli en broderlig varelse som identifierar sig med sin grupp. Därför

har ögonblicket kommit att visa folken ett samhälle som gör att de överger allt som de har och som de känner till för att bygga upp något ännu vackrare, nya städer där de skulle kunna leva i glädje och skapande lust. Konkurrensandan skulle sedan upphöra att verka inom det militära och i stället komma till uttryck i tävlan om det bästa sociala samhällsbyggandet.

Detta är grundtankarna av vilka de som arbetar för världsförsoning skulle vara genomträngda, ty dagen är nära då idén om den kostnadsfria gåvan kommer att undanträngа den kommersiella profiten. I detta avseende är Finlands exempel uppmuntrande: trots att finnarna fick lämna stort krigsskadestånd till ryssarna, lyckades de höja sin levnadsstandard med ungefär 20 %. Men efteråt, med företagen rustade för ändamålet, kunde de inte finna något utlopp för sina produkter därför att marknaderna var mättade. Detta medförde sammanbrott och arbetslöshet, som man vet. Därav kan kan sluta sig till att det som kan skänkas bort inte kan säljas, och att det som kan säljas måste också skänkas bort. Fallet Hitler är inte mindre intressant: han lovade arbete åt sju miljoner arbetslösa som förtvivlade och dessa förhjälpte honom till makten. Skulle han sedan kunnat låta dem framställa konsumtionsvaror? Nej, ty köpkraften att förvärva dem fattades. Därför övergick han till massiv framställning av bomber och granater som han sedan forslade till sina motståndares respektive hemländer. Å andra sidan får vi inte glömma den generositet med vilken amerikanerna genomförde sin marshallhjälp, liksom andra hjälpaktioner åt Europa som följde.

I enlighet med det ovan sagda och med tanke på att kibutserna låter det allmänna intresset stå över det personliga, så hindrar ingenting att de städer vi drömmer om, upphör att fördela produkter med syfte på profit för att i stället tänka på alla deltagares lycka och slutligen hela världens. Sedan kan en världsregering utan bekymmer om finansiella begränsningar ägna sig åt att statistiskt beräkna en generös fördelning av rikedomarna.

Men om man, tvärt häremot, skapar en sådan organism utan att först ha funnit rationella lösningar för de ekonomiska och sociala problem som folk och människor står inför så kan saken få endast två resultat:antingen misslyckas världsregeringen och bryter samman, eller också tvingas den att tillämpa auktoritära metoder i stil med diktaturerna - metoder som folken avskyr.

Därför skulle ingenting vara mera önskvärt än att kibutsorganisationens principer blev utgångspunkten för den stora mänskliga förnyelsen som alla hoppas på och detta med full rätt eftersom alla förutsättningar därtill är givna tack vare vetenskapliga och tekniska framsteg som kan göra under. Masken kan nu förvandla sig till en underbar fjäril om mänskligheten bara övervinner sin blindhet och sätter i gång med det verk som leder till lyckan. En lycka som alltid kan förbättras så att begäret efter den, i stället för att försvinna, i all evighet kan bevara sin friskhet som drivande kraft utan vilken det inte finns någonting annat än terrorn, förföljelsernas monstrum.

Bernard Malan

S I A - Internationell Antifascistisk solidaritet

Det är med stor tillfredsställelse vi informerar om att en "SIAs informationsbulletin" utkommit och anlänt till oss.

SIA har hittills, så vitt vi förstår, nästan okänd och endast uppburen av av en liten grupp som städse gått i breschen, utfört ett gott arbete dock utan att antifascisterna alltid förstått betydelsen därav.

Den enda antifascistiska solidaritetsorganisation värdig detta namn och som erkänts av IAA, har numera ett kraftigt medel i sin hand genom detta organ och som var mycket behövligt. Detta organ kommer att visa SIAs sanna karaktär och kommer att verksamt kunna motbevisa det dumma talet om att solidaritetsorganisationen inte fyller sin uppgift. SIAs informationsbulletin kommer att på bästa sätt tjäna antifascismens sak.

Denna bulletin kommer att vinna sympati både genom sin utstyrsel och genom det värdefulla innehållet.

Alla revolutionära syndikalister som är oförsonliga fiender till totalismen måste stödja SIA. Att sprida dess bulletin medverkar härtill. Genom att delta i detta arbete kan de som torterats fysiskt och moraliskt under tyranniska system få sina sår läkta. Samma med dem som genom sin ålder slagits ut från förvärvslivet och alla andra offer för omänskliga regimer upprättade i storfinansens intressen.

Vi återger här nedan bulletinens ledare. Den rättfärdigar bättre än vad vi kan göra det initiativ våra kamrater tagit i kampen.

A n m ä l a n

Med denna bulletin upptar SIA utgivandet av ett kontaktorgan för propagandistiska ändamål, för att tala om den verksamhet som vår solidaritetsorganisation genomför.

Under de 17 år som SIA verkat har den blivit känd i vida kretsar, men kan man säga detsamma om dess stillsamma och ihärdiga arbete? Om den tro på mänskligheten och rätten som leder den, om det etiska mål som rättfärdigar dess liv? De tre bokstäver som symboliserar solidaritetsorganisationen känner man till, men kanske inte så mycket dess stora betydelse och dess effektiva verksamhet.

Under de för världen så svåra åren då kriget knappast upphört, lever man i en stämning av ångest och panik och i rädslan för ett nytt krig. Totalismen besegrades icke; den reser sig med förnyad kraft för att under olika förevändningar sträcka ut sina tentakler över hela världen. I dessa ögonblick av dissonnanser och förvirring kan en sann antifascistisk solidaritetsorganisation ha någonting att uträtta.

Det är inte enbart materiell hjälp den kan ge och som den ger; hjälp åt invalider, gamla, sjuka, förföljda och den internationella fascismens offer; utöver detta har SIA åtagit sig moralisk solidaritet.

SIA måste bli en samlingspunkt för alla generösa viljor, alla mänskliga samveten som inriktar sig på ett enda mål: att försvara världstotalitarismens förföljda och att försvara själva friheten som hotas av den vita, svarta och röda fascismen under alla dess former.

Därför har SIA skapats, inte enbart som en hjälporganisation åt de fattiga eller en motvikt till Röda hjälpen - den är något mycket viktigare och betydelsefullare.

Utan att gå in för någon speciell ideologi, samlar SIA alla frihetens partisaner, alla motståndare till diktatur och totalism med tanke på solidariska mål. Materiell och moralisk hjälp åt fascismens alla offer - må den kalla sig för frankism, peronism, malenkowism eller maccarhytism.

Där det finns en fri människa - finns en vän till SIA.

Där det finns en anhängare av diktaturen, har SIA en fiende, och den ska bekämpas med samma lidelse som vi hjälper fascismens offer som berövats det minimum av frihet utan vilken människan inte kan leva i det moderna samhället.

Vänner och motståndare till SIA: med denna bulletin bevisar SIA ännu en gång sin existens, sin vilja till liv. Genom ordet, handlingarna och ställningstagandet till de mänskliga problemen, genom kontakter, informationer, genom livet i dess sektioner har SIA visat sitt liv och funnit en väg trots otaliga svårigheter.

Läs och sprid denna bulletin. Så kan ni göra SIA känd och informera om dess mål och dess verk, om vad den är och vill vara.

SIAs Nationalråd

Fria, verkligen fria människor, ni som kallar er för anarkosyndikalister, revolutionära syndikalister, antifascister - läs bulletinen och gör den känd.

Pris 20 fr hos IAA eller dess sektioner, eller hos SIA i Toulouse.

+

DIREKT FRÅN SPANIEN

Francos situation blir sämre för varje dag. Statens ekonomiska underskott växer ständigt. De överdrivna förhoppningarna på den amerikanska hjälpen har till stor del gjort sammanbrott.

Ett karaktäristiskt faktum är att Caudillon, trots det gamla stridsäpplet Gibraltar kvarstår, nu närmar sig England igen, med vilket land han avslutar handelsfördrag.

Regimen dukar under, visserligen alltför långsamt efter vår mening, men säkert.

Våra illegala vänner i CNT fördubblar sina slag mot regimen. Kampen mot den grymme despoten och hans förtryckarapparat pågår oavbrutet.

Vi har den stora tillfredsställelsen att syndikat i en viktig spansk region, som hittills hållit sig utanför, övergått till CNT. En mycket betydelsefull framgång för oss.

Å andra sidan sprids nästan samtidigt Solidaridad Obrera nr 37 och CNT nr 3 framför näsan på polisen, som rasar men kan inte göra någonting åt det.

De två artiklar vi återger här nedan vittnar om den tro som besjälar våra militanter i Spanien. De låter oss ana att deras seghet ger en snabbare seger än man tidigare anat.

Utdrag ur den i Spanien illegalt utkommande CNT, nr 2

VI HAR INTE FÖRLORAT SLAGET!

Vi har inte förlorat slaget. Frihetens slag förloras aldrig. Det är tyrannerna som går under. Inget folk kan leva under dem.

Diktaturerna regerar genom död, elände, korrumption; de dödar människan fysiskt och moraliskt. Francos diktatur utgör inget undantag. Den bekräftar regeln. Den är grym, cynisk, utövas av kanaljer och hycklare besjälade av inkvisitorisk anda. De utger sig för att vara "moderna". De är motståndare till framåtskridandet. Den officiella dumheten ropar: Död åt intelligensen!

Vi har inte förlorat slaget. Ännu mindre tron på vår seger, på folkets seger. Vi tror fortfarande helt på vårt ideal, på den sociala rättvisan. Vi fortsätter att kämpa för förverkligandet av frihetsidealet i Spanien.

Om vägen till målet är kort eller lång - vi känner oss inte trätta. Vi försvagas inte. En hård, fast vilja, våra ideals brinnande anda håller oss på benen även om vi måste offra mycket och riskera våra liv i kampen.

Vi är välrustade för långa marscher, för djärva uppstigningar på höga bergstoppar; vi siktar till vida horisonter, nya gränslösa mål där solen inte går ner, där rika källor finns och ren luft kan andas in med fulla lungor.

Broder i lidandet, i eländet, men också i förhoppningen, handens och hjärnans arbetare, fria människor med fria samveten värdiga spanjorer: låt oss gå fram steg för steg, etapp för etapp på vår väg tills målet nåtts genom den anda som är kännetecknande för riktiga karlar: framåt!

Ett falskt dilemma: varken Eisenhower eller Malenkow

Den blockpolitik som för närvarande dominerar världen och som försöker placera folken inför dilemmat att välja mellan det ena eller andra lägret - denna politik brukar alla medel att nå sitt mål.De mest idealistiskt inriktade folken, de folk som har den starkaste revolutionära kraften, fjättras därför och störtas i djupaste elände. De ansvariga för detta tror att de på detta sätt, genom att driva folken till förtvivlan, kan tvinga dem att godkänna "det minst onda" och de lösningar de erbjudes utifrån.

För oss är dilemmat ifråga falskt och erkännes heller icke av oss. Det spanska folkets befrielse kan inte komma från någon utländsk makt. Om så skulle ske skulle det spanska folket omedelbart förslavas under någon ny tyrann, lika vrångsint och kallhamrad som den nu sittande.

Det faktum att tyrannen Franco i dag får rundlig ekonomisk och moralisk hjälp från USA betyder inte att de sovjetiska makthavarna, i går Washingtons allierade, i dag dess fiender på grund av alliansernas skiftningar, skulle i sin tur kunna bringa oss befrielsen. Situationen skulle inte alls förändras för folket. Båda dessa utländska makter bär auktoritetens, förtryckets och tyranniets frö i sitt sköte och de kan inte ge oss någon frihet eller befrielse - detta har de lämnat bevis för och de kommer även att lämna många bevis för den saken i de länder de slagit under sitt gissel.

Det spanska folket låter sig därför inte infångas av sådana alternativ som: antingen med ryssarna eller amerikanerna. Det har, som historien redan många gånger visat, sina egna lösningar. Det är till sina egna lösningar det spanska folket måste lita, därför att de är de enda pålitliga när det gäller garantierna för friheten.

CNT och den kämpande anarkismen befinner sig alltid i spetsen för kampen. Dessa krafter pekar städse på det egentliga målet, som vi enligt vår fasta övertygelse kommer att uppnå. Ty det spanska temperamentet, det äktspanska, kan aldrig resignera, aldrig acceptera påtvingade lösningar - ej heller när folket är utsvultet och till synes saknande möjligheter att leva. Här finns människor som, om så skulle ske, kan dö med värdighet, skulle endast detta alternativ stå kvar så väljer man det under försvaret för oberoendet och friheten.

++++++++++++++++++++
++++++++++++++++++++
====================
+++++++++

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nr 9 Paris i mars 1955

Till sektionerna och pressen

MEDBESTÄMMANDERÄTTEN OCH IAAs MÅL

SACs (sen svenska IAA-sektionens) informationstjänst har utkommit med sitt januarinummer där vi finner en studie över den nödvändighet som föreligger för den s k "frihetliga syndikalismen" att anpassa våra revolutionära positioner efter verkligheten. För att vara realistiska, menar man, måste vi finna en väg, som tillåter oss att intaga vår plats i de strukturförändringar som kapitalismen inte kan undvika. Eftersom den moderna socialismen (socialdemokratin), även i sin mest demokratiska form, utövar ett centraliserande och auktoritärt inflytande i de blandade institutionerna (eller dem som anses vara blandade) som tillkommit under arbetarnas tryck, så skulle alltså den "frihetliga" syndikalismen ha till uppgift att göra sig gällande i dessa institutioner (genom att deltaga i dem) och gå in för lösningar som neutraliserar denna form av socialism, vars negativa värde inte förnekas.

Efter att ha understrukit att den revolutionära romantiken tillhör det förflutna och att vi inte får berusa oss på ord, att den sociala revolutionen aldrig inträffar, även om man tänker på en mycket lång tidrymd, så inbjuds vi i denna studie att undersöka möjligheterna för att allmänt tillämpa den form av klassamarbete som sedan några år tillbaka praktiseras i Tyskland under namn av medbestämmanderätt.

Idén om den stora revolutionen, som ska förstöra den bestående ordningen för att lägga fältet fritt för uppbyggande av ett helt nytt näringsliv, som är effektivt federalistiskt och byggt på jämlikhet - denna idé lever således inte längre hos dem bland våra svenska kamrater, som intagit en sådan position. Enligt deras mening rör det sig om att finna en medelväg (alltid sökande efter det förnuftiga) mellan tillbakadragenheten och den klassiska reformismens risker vars samarbete med kapitalismen nöjer sig med att vara med i olika institutioner (en närvaro som i bästa fall betyder en möjlighet att se på men inte att medbestämma) å den ena sidan,

och den radikala revolutionära syndikalismen å den andra sidan, som med enbart direkt aktion vill bekämpa företagarnas och statens förtryck, och som vägrar att vara med om att förvalta en ekonomi som är byggd på arbetets utsugning.

Vi har alltså då å ena sidan det symboliska och bedrägliga medarbete som praktiseras av den auktoritära socialismens och även de s k demokratiska olika riktningarna och å den andra sidan den fasta revolutionära ståndpunkten, medan författarna till ovan åberopade studie, som tycks uttrycka SACs officiella linje, funnit den ideala medelvägen: medbestämmandet.

Och så här ser denna nyhet ut, läser vi i dokumentet: fem arbetardelegater och fem representanter för kapitalet under ordförandeskap av en "opartisk", vars position är omdiskuterad. Två av arbetardelegaterna är direkta representanter för arbetarna och tjänstemännen i företaget. Två andra är fackföreningsrepresentanter som utnämnas efter att arbetarna har konsulterats, och den femte är någon ekonomisk eller juridisk expert som utnämns av fackföreningen.

Det är åtminstone häpnadsväckande att se hur sådana teorier utvecklas inom en sektion (den svenska) av IAA, samma IAA som var stolt över att ha höjt fanan för arbetarnas befrielse genom den direkta aktionen, i frihetens anda, och utan varje kompromiss med motståndarna till arbetarnas befrielse. SAC har redan accepterat kollektivavtalen och därmed gått in för ett kamouflerat samarbete - ett förhållande som skulle ha gjort oss betänksamma. Genom att nu gå så långt som att kräva medbestämmanderätt, godtar SAC slutgiltigt fackföreningsrörelsens - låt vara den "frihetliga" rörelsens - inlemmande i den kapitalistiska byggnaden och i statens administration, ty om man godtar en blandad förvaltning av ett näringsliv som inte är blandat, så accepterar man också alla konsekvenser, inklusive den eviga utsugningen av massorna genom ett privilegierat fåtal som äger produktionsmedlen samt kontrollerar distributionen och bytesmedlen. Detta innebär också ett erkännande av inkomstskillnaderna, denna den stora motsatsen till solidaritet och broderskap och till strävandet efter den sociala jämlikheten, som man här inte längre bryr sig om.

Å andra sidan, att vara med om förvaltningen av ägarnas ägodelar i deras sällskap, för dem och på arbetarnas vägnar - detta innebär att erkänna legitimiteten i deras situation och bli deras regisör; det betyder att träda i deras tjänst, att konservera deras äganderätt. Det är redan för mycket att arbetaren som löneslav faktiskt är reducerad till en sådan funktion. Han får aldrig genom att moraliskt erkänna dessa orättvisor, legitimera och stödja dem genom deltagande i någon som helst form av förvaltning, vilket skulle innebära att han erkände utsugningsrätten hos dem som dagligen berövar honom arbetets frukter.

Att reformister, öppna eller förstuckna, och som inte skäms för att vara det, predikar sådana metoder - detta är ingenting som chockerar; de spelar sin rätta roll. Men att syndikalister, som kallar sig för frihetliga (ordet anarkist gör ont i öronen på dem) lovsjunger för oss förtjänsten av den "industriella demokratin" såsom ett medel att bekämpa reformismen

och försvaga kapitalets ställning. Detta ändrar innebörden i den revolutionära terminologin och gör den ganska dunkel.

Genom medbestämmanderätten skulle de välbetalda fackliga aristokratin samla rikedomar såsom tillhörande det överskikt som de fackliga representanterna skulle bilda, och avgrunden mellan arbetarna och deras representanter skulle bli allt djupare - medan delegaterna administrativt skulle bindas vid funtkioner som likställer dem med företagarna. Enligt författarna till den här kritiserade studien skulle denna industriella demokrati representera teknisk och administrativ utbildning av en kämpande elit och långsamt leda till befrielse från företagarnas auktoritet. Man påpekar också att den är antiparlamentarisk. Nåväl, men det är en antiparlamentarism som vägrar tränga in i näringslivets politiskt-parlamentariska överbyggnad för att i stället lösa problemet genom att hänvända sig till dem som bestämmer över arbetsplatsen - men måste inte denna taktik leda till att stärka just deras makt? Denna form av antiparlamentarism (som antiparlamentariker diskuterar vi den frågan gärna) tycks göra en för stor skillnad mellan den private ägaren och staten såsom den sistnämnda är idag - då företagare och stat kompletterar varandra och endast är två former av samma förtryckarsystem. Skulle inte denna egendomliga antiparlamentarism, som skapar en ny social klass, också leda till att framskapa en ny stat utan annan är yrkesbetonad kontroll där dessa yrkesutövare (bland vilka företagarnas makt skulle bilda den utslagsgivande faktorn) skulle vara kungar? Skulle detta inte vara en korporativ överstat? På yrkesväsendets, på den industriella demokratins vägnar vill man förment revolutionära förändringar utan revolution och serverar oss osmakliga rester från Mussolinis fascistiska arbetscharta, som Lagardelle tyckte om, denne dålige elev av Proudhon, som under en kort tid var marskalk Petains arbetsminister.

Vill man följa den ekonomiska strukturens utveckling och inte förneka nya inslag för arbetarnas kamp, så är vi överens. Pekar man på statens, parlamentarismens, den klassiska reformismens misstag och brott, så är vi fortfarande överens. Men inbjuder man arbetarna att delta i strukturreformer som kan förminska instabiliteten och stärka utsugarnas makt - så följer vi inte längre med på den vägen.

När man i Frankrike införde företagskommittéerna, vars medbestämmanderätt endast skulle vara en försämring, gick vi emot. Ärliga fackföreningsmän, reformister, har i dessa kommittéer velat se en möjlighet för arbetarna att bättre lära känna företagens affärer, att utbilda administratörer som ett fritt samhälle i morgon kan vara i behov av. De trodde också att arbetarnas närvaro i dessa institutioner skulle verka som en påtryckning på ledningen, i arbetarnas intresse. Idag, efter tio års erfarenheter, har samma fackföreningsmän en annan åsikt, och de beklagar med oss att denna "elit" inte utbildats, att delegaternas kunskaper om företagens affärer är begränsade till vad företagarna låter dem ta del av, och att de på grund av sina kontakter med direktionen ofta står med sina hjärtan närmare företa**garna** än de arbetare som de påstår sig representera.

I de reformistiska fackliga kretsarna är företagskommittéerna

redan diskrediterade och den medbestämmanderätt som i Tyskland befinner sig i försäksstadiet betraktas med misstro, och i ett sådant ögonblick vill svenska kamrater på en egendomlig "frihetlig" syndikalisms vägnar engagera sig och gå med på klassamarbete - nu, då andra, som alltid i sådan taktik velat se en lösning för arbetarnas elände, börjar att inte längre tro på den. Det är ingenting annat än en neoreformism som gör sig gällande inom SAC, och detta i namnet av en syndikalism som ska vara revolutionär. Den ultra-kollaborationistiska position dessa kamrater framlägger skulle passa inom ramen för Fria fackföreningsinternationalen eller den kristna fackföreningsinternationalen, men inom en sektion av IAA passar den inte. Men eftersom inspiratörerna sprider denna teori i hela världen genom en bulletin, så kommer vi att bekämpa den med all kraft, ty om denna reformistiska tendens spridde sig inom IAAs sektioner, skulle denna förlora sitt existensberättigande. Arbetarna har redan ett stort urval av reformistiska internationaler - vi behöver inte tömma IAA på dess revolutionära innehåll för att erbjuda dem en till. Och om neoreformismens teoretiker (om det nu rör sig om medbestämmanderätten eller andra former av samarbete mellan kapital och arbete) vill vi säga, att de skulle trivas bättre, att de skulle finna en större och mera förstående publik inom de reformistiska landsorganisationerna.

Man frågar sig varför de inte är där.

För IAAs franska sektion
Sekreteraren för utlandsförbindelser

BULGARIEN SOM SOVJETS LYDLAND

För alla ryska satellitländer, för Bulgarien såsom en förpost för det ryska kolonialväldet och för Ryssland självt, är jordbruket det stora, olösliga problemet, den eviga stötestenen.

Misslyckandena på detta område har blivit någonting kroniskt. Kollektiviseringen i Bulgarien, som är den mest framskridna av alla folkdemokratier, omfattade ungefär 60 % av alla jordbrukare och hälften av den brukade jorden som i sin tur utgör 80 % av landets bästa jord. Men denna kollektivisering har stött på det hårdaste motstånd hos bönderna. De stalinistiska pamparnas besök på landet för att där skapa en illusion av sympati från partiets och regeringens sida har måst inställas, för att inte i stället för sympati framkalla opposition, som sedan skulle ha varit omöjligt att lugna ner och behärska. För att säkra sitt återtåg begynte regeringen sedan utfärda en del dekret och vidta vissa åtgärder som förkunnats med stor högtidlighet: ett dekret om "skörderesultatets uppsving", skådeprocesser mot vissa ansvariga partiledare, demagogiska tillmötesgående för böndernas politiska representanter, en landsomfattande konferens för de kooperativa jordbruken etc.

Men de fakta som allmänt är kända: brott, godtyckligheter, systematisk stöld begångna av partiets lokala representanter, som arbetar under den kommunistiska organisationens täckmantel; påtryckningar på dom-

stolarna - allt detta kan inte trollas bort genom några vackra symboliska gester och heller inte dölja att jordbruket bryter samman. Det ovan nämnda dekretet konstaterar uttryckligen: "1954 års skörd har i genomsnitt varit mindre än 1953 års på grund av svag utsåning under såningssäsongen hösten 1953 och våren 1954 och även på grund av ogynnsamma väderleksförhållanden". Dessa sistnämnda förhållanden omnämns dock icke i den oration som överste chefen levererade på en landsomfattande konferens i Sofia den 15 februari där han ordagrant förklarar: "Året 1954 kan inte betraktas såsom något undantagsår - varken ifråga om väderlek eller i samband med andra yttre förhållanden".

Omedelbart efter antagande av 1955 års statsbudget utskrevs ett nytt lån som demagogiskt förklarades vara bestämt åt "jordbrukets utveckling". Det fastställdes till 300 miljoner leva, men beloppet överskreds med 100 leva. Detta innebär att bödernas elände kompletteras med ett större elände för arbetarnas och tjänstemännens vidkommande, ty dessa tvingades att teckna en del av sina magra inkomster på detta lån. Samtidigt med listorna för lånet (här i landet är allting väl ordnat och organiserat) framställdes listor över personer som ska avskedas fr o m april månad. Också en höjning av konsumtionsvarupriserna pågår: för ägg och frukt gäller det en 20 till 50 %, vilket innebär att arbetarnas läge försvårats ytterligare under en hård vinter och med tanke på avskedandena som kommer att omfatta omkring 20 % av de anställda i företagen.

På det politiska planet antar påtryckningarna på bondepartiets ledare och aktiva medlemmar kronisk karaktär. Varje dag finner man i pressen åtminstone en deklaration av någon bondeledare, som i den kända stereotypa formen erkänner sina misstag och som, utan att upphöra med hänvisningar till sitt parti, lovar att han är beredd att förverkliga socialismen under det kommunistiska partiets ledning och med den stora sovjetunionens "broderliga hjälp". Vilken logik! Dessa försvarare för småböndernas egendom har ingen dragning alls mot socialistiska uppfattningar - och de förklarar sig vilja förverkliga socialismen!

+

DEN FACKLIGA RÖRELSEN I BELGIEN

Före kriget representerade den belgiska fackföreningsrörelsen en till antalet betydande, men ganska ineffektiv makt, eftersom dess aktion helt var underordnad Socialistiska partiet, som var dess förmyndare. Syndikaten var i allmänhet anslutna till CGT. Men de hade mycket svaga förbindelser sinsemellan. Varje grupp levde isolerad och inskränkte sig till lönekrav etc för sina egna medlemmar. Det fanns ingen klassolidaritet - som skulle ha gjort framgången möjlig, ja säker.

Ledarna för dessa organisationer ville förresten inte alls veta av en politik som skulle ha inneburit ömsesidigt bistånd, för att inte störa regeringens intressen eller rent av partiets, som var inlemmat i det

borgerliga systemet och inte alls hade några sympatier för verklig effektiv fackföreningsrörelse kunnat rubba den kapitalistiska utsugningens jämvikt.

Dessa ledare var till största delen goda organisatörer, goda teoretiker, men vanda vid kompromisser på grund av sin reformistiska skolning; deras position var, ifall av konflikter, att utgå ifrån ett accepterande av de minst onda. Aldrig någonsin intog de en revolutionär attityd, varken i ord eller handling. Deras indifferens när det gällde att bromsa kampen, och deras kapitulantanda i fall att någon konflikt verkligen bröt ut mot deras vilja, framkallade håglöshet och besvikelse hos arbetarna. Och jag talar då inte ens om de talrika karriärmakare som även de framprovocerade antipati och vrede.

Mellan 1940 och 1944 inträdde dessa herrar i försörjningsbyråkratin, där de slutgiltigt misskrediterat sig.

Stalinisterna å andra sidan, som fortfarande har fräckheten att kalla sig för kommunister, höll sig tysta tack vare Hitler-Stalin-pakten. För dem som ännu tvivlar på bolsjevikernas bedrägeri och deras usurpering av den ryska revolutionen - även om herrar trotskister skulle misstycka till det. Först när kriget mellan Hitler och Stalin bröt ut kom de ihåg att det fanns ett proletariat. Och med den jesuitism som alltid varit kännetecknande för dem lyckades de också i sina spekulationer i arbetarnas intressen.

Modiga kamrater som trodde sig kunna lägga grundvalarna till en revolutionär fackföreningsrörelse, byggde under illegalitetens tid upp fasta fackliga celler som skulle spela sin roll när befrielsen kom. Men dessa celler hade en stalinistisk inställning och tjänade endast politiska syften.

Så snart tyskarna försvunnit från arénan sammankallade dessa celler arbetarna till stora möten där man gick in för nya fackföreningar, kallade "enhetssyndikat", som skulle ha lokala och centrala instanser och fasta förbindelser sinsemellan, vilka skulle bilda nervsystemet i den nya rörelsen. Stora förhoppningar väcktes. Massorna övergav de gamla organisationerna, tog avstånd ifrån de korrumperade ledarna och strömmade in i den nya enhetsrörelsen. Det var entusiasm och aktionsberedskap.

De nya syndikaten uteslöt faktiskt också all partipolitik. Man ville väl utnyttja politiken, men inte bedriva politik. Den skulle bara användas för att dra ur den största möjliga fördelar för arbetarna. Politikerna skulle vara tjänare, inte herrar.

Detta fortsatte under några månader. Under tiden vanns också några segrar. Järnvägsmännen var inte de sista i dessa strider. Mons, Charleroi, Bryssel och Liège var centra för stor aktivitet; där verkade fyra femtedelar av hela den fackliga styrkan.

Denna unga och dynamiska kraft uppfattades av borgarklassen som ett fruktansvärt hot. Med ett sådant vapen i händerna skulle arbetarklassen faktiskt, så snart den skulle vilja det, kunna stoppa hela produktionen och nydana samhället på den sociala rättvisans grundvalar.

Men just då började också det politiska giftet att tränga in i arbetarnas led.

I enhetens namn - som om den redan förverkligade enheten inte skulle vara tillräcklig - inleddes underhandlingar med de gamla reformisterna, vilka hade övergivits av sina trupper och inte längre hade något att göra.

Först gjordes motstånd mot dessa projekt, men så småningom lyckades man skapa en gynnsam atmosfär och stämning för sammanslagningen mellan enhetssyndikaten och resterna av de gamla reformistiska organisationerna. Även om dessa inte representerade någonting i fråga om medlemsantal så disponerade de sina gamla korrumperade ledare som samverkade med nytillkomna karriärmakare.

De politiska bacillerna verkade och resultatet avtecknade sig i nya tecken på degeneration.

Sammanslagningen ägde rum, man delade på mandaten, regeringen och arbetsgivarna blev mera medgörliga. Fackföreningarna erkändes officiellt, det farliga samarbetet mellan alla fackföreningar slopades, den nya blandningen döptes till FGT (Allmänna arbetsfederationen) Central för offentliga tjänster m m. Och allt återgick till den gamla ordningen.

De som då bröt sönder de utsugnas kampinstrument, vilar i dag efter sina mödor och åtnjuter privilegierade anställningar. Företagarna har blivit fräcka igen, profitjakten är i full gång och levnadskostnaderna stiger.

Då och då får man ut någon liten förbättring: 100 francs här och 50 fr. där, för att påminna medlemmarna om fackföreningens existens. Men det väsentliga är den borgerliga ordningens jämvikt - den ska hålla så gott det går.

Detta passar också bäst för herr Spaak, som är lite statsminister, lite ordförande i FN, lite revolutionär socialist, lite leninelev och som leder hela spelet samt håller monarkistiska tal i bästa borgerliga stil.

Detta är, i stora drag, det fackliga läget i Belgien.

Innebär detta att den belgiska arbetarklassen har kapitulerat och att den lägger sig att dö? Ingalunda. Den belgiske arbetaren har en god instinkt. När tiden kommer ska han ta sitt öde i sina egna händer. Det finns redan symtom på en kommande förändring.

När arbetarna förstår att deras befrielse ur utsugningen endast kan bli ett verk av dem själva, och att de endast därigenom kan rädda världen från en barbarisk självförstörelse genom ett tredje världskrig, så kommer de att ta upp kampen för den sociala revolutionen - och vi, de belgiska järnvägsmännen, kommer då att gå in för järnvägarnas internationalisering.

Georges Simon
Delegat för de belgiska järnvägsmännen

USI - Italien

.Som tidigare meddelats håller USI sin andra landsomfattande kongress i Modena den 23 - 25 april 1955.

Flera IAA-sektioner har lovat sända direkta delegater.

Den dagordning som kommer att föreläggas kongressen ser ut så här:

1. Kongressens öppnande. Val av två ordförande för att samordna arbetet; ställningstagande till den slutgiltiga dagordningen.
2. Delegaternas rapporter: a) Hjälpkkommittén i Rom; rapportörer Copozzo och Dominici. b) Delegaterna för agitationsavdelningarna: jordbruk, metallindustri, gruvorna; rapportörer Mirenghi, Dall'Ollio samt en delegat från Carrara. c) Allmän rapport och kassarapport, rapporter om tidningsfrågan och propaganda: Dettori. d) Internationella förbindelser: Persici. e) Debattinlägg av de utländska delegaterna och IAA.
3. Arbetslöshetsfrågan, sextimmarsdagen, agitationskampanj.
4. Ställningstagande till Livornokongressens beslut.
5. Intensifiering av kampen för USIs utveckling. a) Krav på återställandet av USIs lokaler som förstördes av fascismen 1922.
6. Förslag angående förändring av mom. 11-12 och 14 i USIs stadgar. Rapportör: Dettori.
7. Avgång av de i Livorno valda funktionärerna. a) Val av ansvariga för press och propaganda. b) Val av Fackliga hjälpkommittén i Rom. c) Val av ansvariga för agitationsavdelningarnas olika yrken. d) Val av Nationalkommitté.
8. Ungdomsfrågan; Internationell solidaritet.
9. Arbetarnas förvaltning av produktionen.
10. Återbekräftande av medlemskapet i IAA.
11. Nya frågor.

+

Upprop från SIA om solidaritet med förföljda under den bulgariska diktaturen

En ny terrorvåg rullar fram över de arbetare och intellektuella i Bulgarien som inte accepterar den av kommunisterna upprättade diktaturen.

Fängelserna och koncentrationslägren är överfyllda med de sanna revolutionärerna och antifascisterna som avsiktligt och skamlöst blandas samman med reaktionära element.

Hjälpkommittén för Bulgariens antifascister har vänt sig till SIA och bett om hjälp från det medvetna proletariatet och de rörelser som står i spetsen för antitotalismen. SIAs Nationalråd har hörsammat denna trängande appell till hjälp för den bulgariska fascismens offer - den är lika grym och hänsynslös som diktaturen i Spanien. Alla totalitära regimer liknar varandra och efterapar varandras metoder.

Det är nödvändigt att alla människor med fritt samvete, alla fiender till den röda, vita eller svarta diktaturen hörsammar denna appell av det bulgariska folkets vänner.

regeringsterrorn och förtrycket i Bulgarien, i Spanien, i Argentina och i alla andra totalitära med våld styrda länder i världen fortsätter.

SIA ger offentlighet åt detta upprop och betonar nödvändigheten av att hjälpa både moraliskt och materiellt, och tar initiativet till en insamling för den bulgariska terrorns offer. Vi ser de bulgariska kamraternas vädjan med sympati.

Kamrater, antifascister och antiauktoritära socialister i hela världen, mot alla diktaturer, för offren som lider under alla former av regeringsterror, för människans och medborgarens fri- och rättigheter, för de fångna bulgariska antifascisterna - sänd era gåvor till SIA i Toulouse.

För SIAs Nationalkommitté
Sekreteraren

Förföljelserna mot de argentinska studenterna

Från Buenos Aires har vi fått följande brev som helt bekräftar de tidigare av våra FORA-kamraters meddelanden, fakta som vi framlagt för denna bulletins läsare i vårt nummer 7 motsvarande december 1954.

Herr redaktör!

FUA, Argentinska universitetsfederationen, är intresserad av att upplysa den franska opinionen om att i Buenos Aires sedan oktober månad 240 studenter sitter i fängelse utan att ha ställts inför domstol. De hade, på samma sätt som det stora flertalet argentinska studenter, deltagit i en proteststrejk mot upplösningen av den landsomfattande studentunionen. Dessutom har flera hundra studenter utstötts från universitetet endast därför att de varit medlemmar i denna union.

FUA har sedan tio år bekämpat skolornas underkastelse under peronistpartiets intressen. Den fascistiska uppfostran som den argentinska ungdomen får genomgå, är ett brott mot både elever och lärare. Även universitetet, där alla professorer måste tillhöra peronistpartiet, spelar inte längre den kulturella och sociala roll som den skulle åta sig i en framstegsvänlig demokrati, och har i stället blivit ett instrument för politisk propaganda.

På samma sätt som 1918, vid dess bildande, kräver FUA i dag igen sina rättigheter som politisk förening. Av samma skäl kämpar den sedan tio år tillbaka också i största allmänhet för återställandet av alla rättigheter för medbrogarna och för den fackliga rörelsen.

Men i Peróns Argentina är det ett brott att inte vara peronist. Därför sitter våra kamrater i fängelset på samma sätt som hundratals andra medborgare, arbetare, bönder, tjänstemän och representanter för fria yrken som gått in för socialt framsteg, demokrati och rätt.

Här i landet är vi argentinska studenter berövade varje möjlighet till offentligt framträdande och därför vill FUA inför den franska opinionen öppet förklara, att vi inte känner oss representerade i Frankrike av en minister som är utsänd av en regering som möjliggjort varje form av opposition.

Högaktningsfullt....

Direkt från Spanien

Utdrag ur den hemliga press som utges av IAAs sektion - ur CNT nr 3.

Strejkerna

Det förekommer inga strejker? Det finns tusentals arbetare i Spanien som inte arbetar hundra dagar om året - och som får löner på mellan 15, 20, 25 och 30 pesetas per dag. I Spanien finns en permanent "teknologisk" arbetslöshet, som tillhör den regim som vi lider under - denna regim som representeras av den katolska trons paladin, av caudillon, detta rike som är idioternas och som har till motto: utsugning, svält, elände, förtryck.

Det förekommer inga strejker? Ledarna för de vertikala syndikaten kan inte förhindra dem. För övrigt vertikala - ett märkligt uttryck; i själva verket går alla nerböjda och ledarna suger ur statens bröst, gör pengar på den svarta marknaden.

Strejker kommer att utbryta i Spanien när man minst anar det, trots alla åtgärder till förtryck som regimen tillämpar.

Den stora generalstrejken - den kommer fascismen med sina orättvisor att framkalla, med sin oerhörda utsugning, sina skandallösa roffferier.

Och dagen den bryter ut, den kommer och genralstrejken kommer att bryta ut när folkets tålamod är slut, då kommer caudillon inte ens att få tid att sätta sig i flyktplanet, inte ens kommer han att få tid att få sista smörjelsen.

Strejken är ett utmärkt vapen i kampen och de spanska arbetarna kommer också att använda det när det behövs och tiden är inne. Det räcker att de tänker på det.

+

Solidaridad Obrera nr 37

Upproret enda effektiva vägen att bryta Francos diktatur

Hör oss, spanska arbetare, utan hänsyn till era ideal, vad skulle ni svara om man frågade er vad en slav ska göra i varje ögonblick?

Skulle ni inte säga, utan att blunda, att en slavs plikt är att göra uppror, att bryta den kedja som fjättrar honom, att skaka av sig det tyranni som han mot sin vilja suckar under? Skulle ni inte säga att det är hans plikt att resa sig i vilket ögonblick som helst, mot förtrykaren vilkensom helst, för att återvinna den styrka, den frihet, som man med våld fråntagit honom?

Vad är ni, och vad är vi alla som lever på lön? Moderna slavar, fabriksslavar, slavar på fälten eller under staten och kyrkan, slavar under vissa sociala formler och politiska idéer. Vad är vi? Offer för storgodsägarna och handeln, slavar under privilegierade kapitalister och under regimens skam.

Tvivlar ni på det? Nej, tusen gånger nej. Detta elände, som omger oss är omöjligt. Vi har ingen annan rätt än den att lyda och tiga, att

lida och resignera. Vi är såsom maskiner som reguleras av dem i toppen. Vi är offer för religionen, för lögnpredikningar, för staten, som åläg-ger oss kapitalets lag och som säkrar egendomsrätten.

Vår plikt är det att göra uppror. Upproret är dagens plikt om vi inte gjort det i går, och morgondagens plikt, ifall att vi inte gjort det i dag: det är vår eviga plikt att göra uppror.

Inför det faktiska slaveriet finns inga skillnader, och ingen filosofi har något värde. Man lider under slaveriet. Den slav som inte känner nödvändigheten av att göra uppror är degenererad eller feg. Vi är varken det ena eller andra: vår plats är i revolutionens led.

Man behöver inte låta mörda sig i fabriken, i gruvan eller på bygget; det är nödvändigt att undandra sig krigets grymhet; man behöver inte alltid bli kanomat; vi måste kämpa för att återerövra rikedomen, friheten och vetenskapen som stulits ifrån oss.

Människor i alla ideologier, alla ni som är offer för Francos tyranni - det är vår plikt i dag och i morgon, det är vår eviga plikt att göra uppror-.

Antingen frivilliga slavar eller upprorsmän - ni får välja!

+

SIA manar

Fascismen är inte död. Fängelser, koncentrationsläger, deportationer och tortyr förekommer i alla totalitära regimer - och i de s k demokratierna.

Bli medlemmar i SIA.

++++++++++++++++++++

++++++

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nr 10 Paris i maj 1955

Till sektionerna och pressen

FÖRSTA MAJ

Till alla militanter

Än en gång vill IAAs byrå kungöra sin fullständiga solidaritet med alla underjordiska militanter i Argentina, Bulgarien, Spanien, Portugal, och med alla fångar, deporterade, med alla fascismens, kolonialismens och rasismens offer.

Den inbjuder alla sektioner att samordna sin verksamhet tillsammans med SIA, att utvidga den för att nå det mål de kämpar för, och att inspireras av det beundransvärda exempel som ges av de militanter som utan svek fortsätter striden trots att de krossas under fascismens stövel.

Byrån riktar med anledning av Första Maj en hälsning till alla och hoppas att var och en av oss genom det gemensamma arbetets seger, snart får leva lyckliga och fritt utveckla oss i ett samhälle som är befriat från bödlar och utsugare.

För IAAs byrå
Sekreteraren: RAYMOND FAUCHOIS

Ny bekräftelse på revolutionärt medvetande

Traditionen bjuder att Första Maj ska vara det revolutionära medvetandets demonstrationsdag. Med tanke på det massiva angrepp som igångsatts mot IAAs principer och taktik, kan det i år vara ännu mera på sin plats, att Första Maj-dagen firas för att "återbekräfta" det revolutionära medvetandet.

Ett visst möte som ägt rum i Puteaux den 9 och 10 april lämnar inte något tvivel kvar om det försök till dränkning, försöket att framprovocera avvikelser, som vår internationella organisation är utsatt för för närvarande.

Den beklagliga närvaron av två element på denna konferens, som innehar viktiga poster inom vissa IAA-sektioner, tillåter oss foga en ännu exaktare mening om manöverns betydelse.

Medvetet om sitt ansvar begagnar IAAs sekretariat första majs symboliska minnedag för att inför alla revolutionära syndikalister och anarkosyndikalister i världen, som tillhör IAA, peka på dessa konspirationer som, i fall de lyckas, skulle kunna få oberäkneliga följder.

IAAs sekretariat är inte berett att låta detta ske utan att reagera. Med hänsyn till den fara som hotar, är det beslutet att besvara slag med slag för att rädda organisationen inom ramen för de principer som återbekräftats av puteauxkongressen 1953. Eftersom ett precentensfall skapats av de representanter för avvikelsen, som motstätter sig sekretariatet, så kommer detta inte att tveka och kommer, om nödvändigt, att överföra kampen till motståndarens territorium.

Timmen lämpar sig inte längre för undanflykter. Gent emot den "frihetliga syndikalismen", som önskar samarbete vilket måste föreviga proletariatets slaveri, gent emot den "fria fackföreningsrörelse" som också är förslavad på samma sätt som den är knuten till en falsk kommunism, gent emot alla dessa fackliga riktningar utan betydelse, gent emot de utvilade borgarna, gent emot de "ledande tjänstemän" som anser sig vara de sistnämndas bästa försvarare och som ofta visar sig vara lika parasitära som dessa, ibland i ännu högre grad - uppmanar IAAs sekretariat till kamp i kontakt med oss, klass mot klass, och vänder sig till alla dem som avböjer varje samarbete och fortfarande tror på nödvändigheten av att avskaffa lönesystemet, företagareväldet och staten för att i stället förverkliga den ekonomiska och sociala jämlikheten inom ramen för den frihetliga kommunismen.

Sekretariatet vet att anarkosyndikalisterna utan varje reservation bekänner sig till ett sådant program. Därför anser vi det vara nyttigt att slå larm, att uppmana dem att nu bygga upp en fördämning mot reformismen, vilket är absolut nödvändigt. Sekretariatet appellerar framförallt till dem som missbrukats eller som av olika anledningar håller sig utanför organisationen.

De revolutionära och sunda krafternas reorganisation kan endast ske inom IAAs ram, utan hänsyn till absurda fördomar.

1938 skämdes inte IAA för att kalla sig för anarkosyndikalistisk. Men under taktiska förevändningar har anhängarna av denna uppfattning, som ansågs verka avskräckande, långsamt utestängts ur vissa sektioner, för att, synes det, underlätta organisationens utveckling, vilket dock inte alls hindrat att denna stagnerat och krymt.

Att hålla fast vid ett sådant misstag vore löjligt, och man har i dag rätt att fråga sig vad som verkligen dolde sig bakom detta systematiska avståndstagande med tanke på den nuvarande tendensen till samarbete, till uppslutning kring reformismen.

Ja, vad ska allt detta betyda?

De problem som fanns för femtio år sedan, har de förändrats? Har

den internationella kapitalismen humaniserats? Har den blivit mindre rovgirig? Kan industrialiseringen i varje land, inom ramen för den nuvarande, på profit vilande ordningen, leda till ekonomisk och social jämlikhet? Kan den tekniska eller t o m den automatiska revolutionen, alltid inom ramen för det kapitalistiska systemet, tillförsäkra varje individ från vaggan till graven - och detta är det grundläggande problemet - en social inkomst som möjliggör ett anständigt liv?

Nej, tusen gånger nej.

Produktivitet, medbestämmande, kooperativa företag, är totalt oförmögna att lösa detta problem, som på grund av köpkraftsbrist dömer massorna att "svälta ihjäl" inför en "hop" konsumtionsvaror.

Maskinen skapar varje dag nya arbetslösa och framkallar därmed en minskning av massornas köpkraft. För att absorbera varuöverflödet - som av kapitalisterna och politikerna betraktas som en "olycka" - är två lösningar möjliga. Den första har sedan en längre tid predikats av en fransk nationalekonom: att "stoppa framsteget, slå sönder maskinerna", vilket är otänkbart. Den andra: att förändra näringslivets struktur, avskaffa profiten, införa en konsumtionsvaluta som inte kan tjäna kapitalbildning, utan endast tryggar produktionens egalitära fördelning.

Hur vågar man, för att rättfärdiga det skamlösa samarbetet, påstå att den kapitalistiska regimen befinner sig vid god hälsa - ty detta påstår man i förvriden form - medan den endast undgår kvävningsdöden genom de järnlungor som är krigsekonomin, krediten och bedrägeriet.

Må de som har sina tvivel i detta sammanhang ta sig en funderare över det larmrop som slängts ut av en äkta borgarsjäl, en amerikansk kapitalist, hr Black, president för internationella valutafonden:

"Det vore en farlig illusion att tro att massornas levnadsnivå kunde höjas utan en strukturförändring av denna regim där en minoritet kan njuta av nästan hela nationalinkomsten".

Även om dessa ord endast delvis återger upphovsmannens tankar, som mycket dåligt döljer sina farhågor i fråga om regimens framtid, ska vi då, inför ett sådant medgivande, återgå till den trosbekännelse som uttalats av Leon Blum, socialistiska partiets orkesterchef, och även för vår del bli "kapitalismens lojala jättar"?

Detta - och vi upprepar det så många gånger som vi anser det vara nödvändigt - skulle betyda att vi gjorde oss skyldiga till ett sannskyldigt förräderi.

Ska vi förlänga livet på en regim som för varje dag som går förvärrar det internationella proletariatets läge? Aldrig!

Beviset har levererats med medel som vi inte disponerar - en verklig strukturreform är omöjlig inom legalitetens ram. Man måste vara antingen naiv eller också en bedragare för att kunna påstå att den sociala revolutionen kan vara annorlunda än våldsam. Och vi är varken det ena eller det andra. Makthavarna, de öppna och de dolda, som är upplösligt förenade, kommer med alla förtryckarinstrument till sitt förfogande endast att avstå ifrån denna makt när de möter våld, och den splittrade

arbetarrörelsen, kortsynt som den är, är tyvärr inte i stånd att med utsikt till framgång göra front mot den internationella kapitalismens koloss.

Men, som vi ovan sett, kapitalismens hälsa är bräcklig, och den kommer ganska snart att dö av dålig matsmältning eftersom den, som egoist, inte ensam kan absorbera sin produktion.

Det är vår uppgift att närvara i det psykologiska ögonblicket för att hjälpa honom att försvinna - för att sedan demonstrera vår förmåga och leda de förtryckta mot den befrielse som de längtar efter.

Men till dess: låt oss uppfostra och arbeta utan avbrott. Våra motståndare sover inte. Låt oss inte tveka att ställa dem vid skampålen. Utan tvivel kommer de som ärligt följt dem snart att återfinna sitt medvetande och reagera som det är nödvändigt.

Och framförallt, ni äkta revolutionära syndikalister och anarkosyndikalister, för att undvika att det oreparabla händer, kom i håg, tänk alltid på att bakom IAA kommer ingenting.

RAYMOND FAUCHOIS
IAAs sekreterare

SIA manar

Antifascister av alla tendenser, av alla raser - bli medlemmar i SIA.

+

Frankrike

FÖR ARBETARENHETEN

För någon tid sedan skrev jag i den anarkistiska tidningen Monde Libertaire att jag ville upphöra med att finansiellt hjälpa tidningen därför att den, enligt min mening, hemfallit åt en"arbetarattityd" (ouvrièrisme). Jag måste lämna en förklaring. Här är den:

Jag förebrår inte ML att den försvarar arbetarna, att den bekämpar den sociala regim som är byggd på olikhet och orättvisa, vilken också råder inom arbetarklassen och som fackföreningsrörelsen är medansvarig för.

Faktiskt får vi vara med om en förändring i arbetarnas seder som bygger på ett nytt stort system som inte är bättre än det kapitalistiska, eftersom den precis som kapitalismen vilar på löneskillnader så att, naturligtvis, de som står längst ner får bära hela överbyggnaden.

Kan man under dessa förhållanden ännu tala om arbetarenhet? En lamptändare som tjänar 20 000 fr i månadsinkomst, arbetar alldeles nära en annan med 200 000 fr. i månadsinkomst. Något äkta par i pensionsåldern har en milj. i ränta, medan lamptändaren i fråga får nöja sig med 100 000 eller mindre om året. Challaye påpekade denna fara i tidningens senaste nummer och krävde en mera rättvis fördelning av lönerna.

Men enligt min mening är det värsta att vissa fackligt organiserade arbetare vänder sig emot de förfördelade grupper som försöker komma dem närmare, ett faktum som man fått konstatera när de lägsta lönerna skulle höjas genom ett regeringsdekret. Denna politik med gruppindelningar och löneklasser som drivits extremt har splittrat upp arbetarintressena på ett sätt som verkade skrämmande redan för några åttionden sedan, medan en del som bekämpar kapitalismens orättvisor finner det riktigt att de får 3,4,5,7,8 gånger så hög lön som sina kamrater. De har faktiskt överfört utsugningen till arbetarnas läger trots att de säger sig bekämpa den. Om några också applåderat löneförhöjningen för lamptändaren, så endast därför att de visste att deras löner därigenom också automatiskt skulle stiga igen. Man har skapat en korporativ hierarki som är lika sluten som det borgerliga systemet. Om detta ska vara fackföreningsrörelsens mening, så säger jag : leve kapitalismen som ger en chans för var och en. Den nya mentaliteten tycks komma från Ryssland där det, som man upplyser om, finns 60 löneklasser.

När vi ännu hade illusioner, drömde vi om ett klasslöst samhälle där alla motsättningar och olikheter, som gjorde kapitalismens förhatlig, skulle upphöra. Vi var då mycket naiva, medan regimens bekämpare inte hade något mera brådskande att göra än att genom fackföreningsrörelsen sanktionera just de inkomstskillnader som de förklarade sig vara emot, att bilda nya kaster, så att den ena kategorin arbetare blev fiende till den andra.

Det skulle vara intressant att veta var utsugningen börjar i en värld, där hälften av alla arbetare tjänar mindre än 25 000 fr i månaden ännu tillhör arbetarklassen. Många kapitalister skulle nog överge sitt "kapital" som dock endast är deras "arbetsverktyg", för att i stället tjäna så mycket som dessa stackars utsugna. Vi upplystes nyligen om att 3 000 tjänstemän hos EDF och gasverket tillsammans delade på den trevliga summan av närapå 10 miljarder. Eftersom dessa yrken domineras av kommunisterna, så kan man anta att de flesta av dem också har gott samvete och är ordentliga fackföreningsmedlemmar, medan arbetarna inom samma företag får nöja sig med svältlöner. Finns här identiska intressen som kan ena dessa utsugna?

Det värsta är att man så att säga skapat en hierarki av gudomlig rätt där den intellektuelle eller den som tror sig vara det, samt vissa tjänstemän anser det vara fullt berättigat att de har ofantligt större inkomster än de som står under dem, och skulle bli förolämpade om man försökte med en nyfördelning av rikedomen. Många, för att inte säga det stora flertalet människor som tillhör de nya kasterna betraktar fackföreningskortet i sin ficka inte som en symbol för tillhörighet till de utsugna och för arbetarsolidaritet, utan som ett medel för att få nya inkomstförbättringar utan att i det minsta tänka på läget för den stora massan. Man har byggt upp ett korporativt system kombinerat med en fast hierarki som påminner en smula om det indiska kastsystemet.

Att tala om arbetarenhet under dessa förhållanden är ett bedrägeri.

Skurkar som sångerskan Edith Piaf eller hr Montand tjänar skandallösa förmögenheter genom att sjunga om det elände som de faktiskt förolämpar. Herrar som Thorez och Delahaye och lever som storborgare; kardinaler som Feltin som skulle representera de fattiga på jorden, nöjer sig med en enkel Cadillac och bor i ett palats; allt detta förstör arbetarrörelsen - detta uppdelning i rika, mindre rika och fattiga grupper; att av de sistnämnda kräva att de ska känna sig lika med de första är detsamma som om tiggaren skulle känna sig lika med påven.

Fackföreningsrörelsens mål är inte att bekräfta utsugningen eller inkomstskillnaderna i de olika kasterna, att sanktionera nya korporativa hierarkier; utan dess mål är att kämpa för en mera rättvis fördelning av de sociala rikedomarna. Så länge som den inte ställer detta krav i spetsen av sitt program, kan den inte ena arbetarna som är uppsplittrade genom sina intressen och vars inkomster går från 3 till 10. Att fackföreningsrörelsen själv accepterar vad den officiellt förkastar, det innebär att erkänna orättvisa och olikhet. Om vi vill döma kapitalismen, låt oss då börja genom att själva ge ett exempel på vilja till större likställdhet. Låt oss sopa framför vår egen dörr genom att närma arbetarintressena till varandra. Detta glömmer man alltför ofta bland militanterna.

A Barbe
Utdrag ur Monde Libertaire
med författarens tillåtelse.

Det landsomfattande kollektivavtalet
Tjänstemännen och representationsrätten

De reformistiska fackorganisationerna (CGT, CGT-FO, CFTC) är i kontakt med landsomfattande handelsrådet för att sluta ett landsomfattande kollektivavtal (i enlighet med lagen av den 11 februari 1950).

Handelstjänstemännen som inte är medlemmar i vårt syndikat men känner till CNT-Fs existens, är kanske förvånade att vi inte deltar i de debatterna. Vi vill därför motivera vår frånvaro. För att delta i sådana underhandlingar måste man först erkänna att de har en mening - vilket inte är övertygande bevisat för oss, och dessutom måste man av myndigheterna ha tillerkänts representationsrätt, man måste vara en s k representativ organisation. För en konfederation innebär denna representationsrätt rätten att delta i olika organ sådana som: företagsnämnder, paritetiska kommittéer under statens skydd, lönekommittéer, högsta kommissionen för kollektivavtal, skiljedomstolen m m. En representativ arbetarorganisation brukar i allmänhet konsulteras innan lagtexterna på de sociala områdena slutgiltigt redigeras.

Denna representationsrätt är långtifrån att ge uttryck för arbetarnas kampkraft. I stället är den en form av klassamarbete som vi avböjer och som CNT aldrig önskat varken förut eller i dag utan är bestämt emot det.

Denna representationsrätt medför visserligen att de fackliga delegaterna får gå på sammanträden med företagarna och statens representanter, och att de där också får opponera sig, ehuru under tillbörliga former och så artigt som möjligt och inte bli elaka; slutligen kommer de överens med motståndaren och kan känna sig stolta över att stå på toppen av den fackliga ledningen. De tar sin uppgift på allvar och är mera intresserade och angelägna om "ordning","offentligt lugn" än de är intresserade av arbetarnas direkta aktion. Medan underhandlingarna pågår, informeras arbetarna om att man gör sitt bästa för dem och man lämnar regelbunda pressmeddelanden ungefär i den här stilen: "Företagarnas och arbetarnas delegationer har mötts för att studera hela problemkomplexet sammanhängande med de stigande priserna och de otillräckliga lönerna....

En dag knackar våra stora fackliga representanter på dörren hos arbetsministeriet eller hos statsministern, deras överordnade. Alltid möts de av statens representanter med ett småleende. De inbjuds att sitta ner och tycks bli behandlade som likställda - "lika inför lagen". "Frågan bör studeras, i princip är vi emot, våra experter kommer att utarbeta en rapport som vi ska jämföra med er rapport, kom igen om en månad eller något senare". Efter att ha behandlats så artigt och förekommande drar sig arbetardelegaterna tillbaka, lyckliga över att på så nära håll haft kontakt med finansmaktens representanter eller den officiella politikens storheter. (Var och en har sina små nöjen!) Sedan publicerar man ett meddelande där man talar om sin invecklade och svåra verksamhet och så om sin egen betydelse!

Och dessa sammanträffanden följer på varandra, månad efter månad, kvartal efter kvartal; det blir allt flera pressmeddelanden och åren går. Medan man väntar på den "överenskommelse" som arbetarna hoppats på! Men om dessa förlorar tålamodet och går i strejk utan att bry sig om underhandlingarnas gång, så förlorar dessa underhandlingar sin betydelse och företagarna, för att göra slut på den situationen, diskuterar inte längre med varken de ena eller andra, utan upptar kontakt med dem som fortast möjligt kan ordna med återgång till arbetet. (Detta är dock alltför enkelt för att kunna accepteras av vem som helst, och därför måste det upprepas så många gånger).

Det beryktade landsomfattande kollektivavtal som utlovats åt tjänstemännen (och på vars välsignelse vi inte tror) är sedan flera år tillbaka föremål för underhandlingar mellan arbetardelegater (som har representationsrätt) och arbetsgivare, och dessa har inget emot att denna nöjestillställning fortgår. Eftersom handelstjänstemännen inte bryr sig om sin egen ekonomiska utarmning - varför skulle företagarna göra det och ge dem vad de inte kräver?

För att göra ironin fullständig har Landsomfattande handelsrådet "accepterat" de artiklar som hänför sig till fackföreningsrätten och personaldelegationen, saker som redan är fastställda i lagen, så att avtalet i den punkten, frånsett några små avvikelser, endast kan återspegla redan legalt införda faktiska förhållanden. En annan mera allvarlig detalj är

följande: de "representativa" arbetardelegaterna ansträngер sig att få igenom en försämring av bestämmelserna om löneförhöjning baserad på tjänsteår - denna orättvisa som håller begynnelselönerna nere för den stora massan och uppmuntrar dem som accepterar allt under förutsättning att företagaren behåller dem i sin tjänst. Allt detta kännetecknas av servilism kombinerad med hierarkisk anda som är villig att upprätthålla de bestående skillnaderna och att splittra lönearbetarna på själva arbetsplatsen. Detta är ett effektivt medel för att försvaga aktionsenheten, att undergräva solidaritetsandan, utan vilken den direkta aktionen är omöjlig - och företagarna vet detta allt för väl. Och om arbetarnas "representativa" delegater inte har någonting annat att kräva, så kan de gärna ägna sig åt någon annan sysselsättning. Arbetarklassen skulle inte förlora därpå.

Vi som tillhör CNTs tjänstemannasyndikat har inget intresse av det landsomfattande kollektivavtalet. Vad vi kräver är en omedelbar och synbar höjning av lönerna, en höjning som måste bli större med hänsyn till de nu låga lönerna. Vi menar att alla sorters premier skall avskaffas och i stället införes en fast lön som inte varierar efter företagets avkastning; vidare kräver vi 40-timmarsvecka med två på varandra följande vilodagar och en månads betald semester. Allt detta kommer vi inte att erhålla genom ett kollektivavtal, utan endast genom tjänstemännens beredvillighet till aktion för att uppnå dessa krav. Framförallt borde tjänstemännen i de stora varuhusen tillgripa strejk, ty där är strejken lättast att genomföra och verkningsfullast.

Dessa krav, som bygger på verkligheten och är möjliga att genomföra, är **till** den grad befogade att det inte alls behövs en massa statistik för att rättfärdiga dem. De får räcka för att väcka tjänstemännen och de andra arbetarna om de är förmögna därtill. Det är de som får ta till orda och inte de "representativa" personligheterna.

För Tjänstemannasyndikatet i Parisregionen
Henri Bouyé

Belgien

FÖR ATT BESEGRA OTÅLIGHETEN

Om revolutionärerna inte låter sig påverkas av sentimentala betraktelser, som brukar framkalla tårar i ögonen och darrningar i rösten hos "goda demokrater" d v s folk som är inställda på att "lugna ner massorna", så är,å andra sidan, det på sin plats att på Första Maj minnas de heroiska inslag arbetarrörelsen kännetecknas av under dess tidigare historia, även om det skulle vara för att dra upp en vinst och förlusträkning för att därur dra slutsatser för att därigenom undvika misstag.

Misstagen grundar sig oftast på otåligheten. Många kamrater har gripits av otålighet inför den långsamma takt utvecklingen går hos massorna. Man tror sig kunna förverkliga drömarna snabbare och så accepterar

man metoder som anses vara mera effektiva, men som i själva verket fjärmar oss från de mål vi kämpar för.

Alltför många exempel finns redan på grupper som begått avvikelser genom att kompromettera sig med allianser med falska revolutionärer och vars misstag i dag blivit till stor skada för arbetarklassens avantgarde.

Det vore emellertid för lätt att kasta allt ansvar för våra nederlag endast på de klassiska politikerna; vi måste även medge att även om dessa bär ett stort ansvar för vad som inträffat och stoppat upp det sociala framåtskridandet och massornas aktionsvilja, så är det inte mindre sant att revolutionära militanter, drivna av otålighet, har underlättat det politiska spelet genom att inta positioner där de endast kunde krossas eller i sin tur korrumperas. För att undvika infektion finns endast ett medel: att inte umgås med de korrumperade kretsarna där den ärliga människan förr eller senare måste offra sin karaktär. Se bara på de beklagliga resultaten som regeringssamarbetet har framkallat i Spanien 1936/39.

Att vissa kamrater har insett sina misstag hedrar dem, men exemplet tjänar som förevändning för äregiriga vars intentioner inte kan betivlas och som med metoder som är ovärdiga en syndikalistisk militant, bringar IAA och dess sektioner i en dålig dager genom att de räcker handen åt våra motståndare (troskister, reformister m fl).

Vissa publikationer som säger sig kämpa för våra ideal fyller sina spalter med lömska angrepp mot CNT-F och framställer denna som en samling utopister och sekterister som hänger sig åt helt ineffektiva romantiska drömmerier.

"Våra deklarationer, våra principer, vår taktik, härstammande ur en gången tid, brister i realism, vi blir offer för rutintänkande och har ingen framtid".

Kan dessa teoretiker vars verksamhet inte går in genom stora ingången utan håller sig på baksidan där de sysslar med att "anpassa revolutionen" efter alla såser, kanske kan förklara för oss vilken position denna beryktade realism intar, om den nu ska vara någonting annat än skräp?

Men låt dessa pratmakare fortsätta med sin ordgymnastik och pappersexcereis, och låt oss förklara att vi, trots att vår propaganda inte finner något större gensvar, förblir trogna våra ideal som knäsatts av våra pionjärer, dessa berömda utopister, därför att deras läror behåller sitt värde. Endast därför att massorna ironiskt och likgiltigt övergett dem befinner de sig i dag i detta tillstånd av förtvivlan som kännetecknar dem.

Våra krafters splittring har aldrig varit så stora som i vår tid.

Pariskommunen, Chikagomartyrerna, de stora franska folkrörelserna i "den gamla goda tiden", kommunerna i Kronstadt och i Ukrajna, det oemotståndliga mod som visas av våra spanska, bulgariska, argentinska kamrater är lika många fasta grundvalar för en ärorik rörelse som för att överleva inte behöver fästa avseende vid tendensiösa anmärkningar av några skrivbordsteoretiker för vilka ordet revolution endast är ett intellktuellt nöje.

Vår IAA är förvisso en minoritet, vissa av dess sektioner genomgår enorma svårigheter, men trogna den stora linjen och med öppna ögon för alla sociala problem kommer den att rättfärdiga sin existens som kämpande rörelse genom våra principers livskraft och effektivitet.

Guy Badot
Syndikalistisk-Revolutionära gruppen i Belgien

MARSCHEN MOT BRYSSEL
ELLER BTUKSSTRIDEN

Den beryktade skolstrid har kommit mycket bläck att flyta i både Belgien och utlandet och pressen har kunnat fylla sina spalter med rikligt med material. Man måste emellertid säga att händelsen tillmätts större betydelse än den förtjänar.

Konfliktens verkliga motiv är en fråga om subsidier åt konfessinella verk, men regeringskoalitionen har aldrig haft för avsikt att stoppa kyrkans aktion, långtifrån. Dessa socialdemokratiska och liberala herrar har överallt proklamerat religionens ädla mission - man måste ju tänka på väljarna. Frånsett ett litet fåtal fritänkare, som tar ställning mot vänsterpartiernas koncessioner, kan man säga att allt som hänt passar bra in i den traditionella politikens ram.

Några har anklagat PSC (katolikerna) för att förbereda en statskupp, men sanningen är att de fascistiska elementen inom partiet gjort en ansträngning att ta makten med våld, medan majoriteten av de troende bevarat en klok och reserverad attityd.

Det skulle kunna sägas mycket om det religiösa inflytandet, om det stora antalet s k fria skrolor som har "vänster"-ledningen att tacka för sin existens, men vi vill inte syssla med ett problem som förfalskas när man betraktar det isolerat. I stället för att författa långa undersökningar litar vi på ett tålmodigt uppfostringsarbete hos individen som, även om det inte ger omedelbara resultat, befriar andarna från varje slaveri: det politiska, religiösa och allt det andra.

Belgisk korrespondet

Direkt från Spanien

Utdrag ur den hemliga CNT-pressen - CNT nr 3

SPANIENS VILJA

Spaniens vilja? Man behöver inte ha ett lodjurs blick för att upptäcka att 90 % av den spanska befolkningen, till höger och till vänster, är mot Franco och "falangen". Ingen vill ha med dem att skaffa. Alla föraktar dem. Endast genom en terrorregim, genom att avskaffa alla medborgerliga fri- och rättigheter, tankefriheten m m påtvingar de sitt herravälde.

Det är bevisat att Franco inte kan rädda Spanien. Han har tömt det

det politiskt, ekonomiskt, intellektuellt och moraliskt. Att regimens medansvariga, de höga kyrkliga kretsarna, de militära cheferna, som föraktas av tusenden och åter tusenden av värdiga spanjorer, i samverkan med de marockanska horderna; att de fackliga ledarna och den lögnaktiga pressen med sina välbetalda medarbetar applåderar Franco och falangen, att de lovprisar och välsignar honom - detta har ingen betydelse. Detta är inte Spanien. Det är ett folks moraliska avfall. Allt detta kommer att bryta samman så snart som det spanska folket vill det, trots stödet från en moraliskt och mänskligt korrumperad internationell diplomati och trots påvens välsignelse.

Frankismens kvarstannande vid makten är en tillfällighet på Spaniens marsch framåt mot sitt öde, som ett fritt och medvetet folk, som med alla sina krafter kommer att delta i debatten.

Tiden och folkets aktion kommer att likvidera skammen. Det spanska folket är inte resignerat, inte förtvivlat, Den hispanska människan förtvivlar aldrig. I den värdige spanjoren finns något av Don Quijote.

Francos makt är sårbar på många punkter. Överallt ifrån, på alla frontavsnitt måste angreppet föras fram av alla dem som känner storheten hos detta rena, arbetssamma folk, som är djupt genomträngt av alla universella mänskliga kultursträvanden som står i rak motsats till den frankistiska totalismen, mot varje totalitärt system.

Den folkliga kraften måste demonstrera med manlig energi, genom en heroisk, intelligent och djärv aktion. Den kommer att avgöra Spaniens framtid.

Francos fall betyder inte kaos utan slutet på kaoset. Franco är oordningen, uttrycket för en skenordning som påtvingats med våld. Det spanska folket äger tillräcklig politisk och social mognad, har erfarenheter och initiativ och vet mer om eländets natur än Francos försvarare, för att kunna bygga ett nytt fruktbart Spanien på frihetens, fredens och arbetets grundvalar, inlemmat i de fria folkens gemenskap.

++++++++++++++++++++
++++++++++
+